

Arrest

nr. 213 355 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat V. HENRION en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mexico Stad en bent u Mexicaans staatsburger. Nadat uw ouders u hadden achtergelaten, werd u door uw grootvader opgevoed. Hij overleed echter toen u twaalf jaar oud was. Sindsdien ontfermde uw grootvaders vriend S.G., die door zijn entourage Don C. werd genoemd, zich over u. U kon werken in zijn winkeltje, waar hij onderdelen van gsm's en computers verkocht. Op 26 december 2014 besloot S.G. naar de staat Guerrero af te reizen om er een geschikte locatie voor een nieuwe zaak te zoeken. U vergezelde hem.

Jullie zochten naar een winkelruimte in commerciële centra in achtereenvolgens Chilpancingo, Acapulco en Iguala, waar er toevallig een betoging aan de gang was. Hierna keerden jullie naar Mexico Stad terug. Onderweg, nadat jullie pas nog wat etenswaar in een tankstation hadden gekocht, werden jullie plots tegengehouden door een bestelwagen en werden jullie door een aantal gangsters, die tot het kartel Guerreros Unidos behoorden en die jullie ervan verdachten leden van het concurrerende Cartel de Jalisco te zijn, ontvoerd. De dagen daarop werden jullie apart gezet. U werd voortdurend vernederd, gemarteld en geslagen. Uiteindelijk werd Don C. naar de ruimte waar u was ondergebracht overgebracht en hij zei u dat zijn echtgenote A. het door de ontvoerders gevraagde losgeld zou betalen. Op 6 januari 2015 kwamen jullie vrij en konden jullie de bus naar Mexico Stad nemen. Jullie wisten niet wie verantwoordelijk was voor de ontvoering en dachten dat er misschien mensen van het commercieel centrum waar jullie jullie winkeltje runden achter konden zitten. Don C. deed zijn winkeltje niet meer open, u sukkelde in een depressie en u leed aan achtervolgingswaan. In april 2015 ruimde u S.G.s winkeltje op en merkte hierbij een aan hem gerichte envelop met het logo van de Guerreros Unidos op. Dit ervaarde u als een bedreiging naar u toe. Om rust te vinden, besloot u in augustus 2015 naar Europa te komen, waar u onder meer in het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Duitsland verbleef. Aanvankelijk onderhield u nog contact met Don C., die u na enkele maanden vertelde dat hij opnieuw door jullie ontvoerders zowel schriftelijk als telefonisch werd bedreigd. Geleidelijk aan doofde jullie contact echter uit. Sinds juli 2016 heeft u geen enkel contact meer met hem. Op 21 november 2017 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde door de ontvoering die u meemaakte niet naar Mexico te kunnen terugkeren. U wil er immers niet zomaar vermoord en als een hond achtergelaten worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 3 mei 2011; twee internationale rijbewijzen; uw kieskaart; uw vliegticket; een Belgisch attest, d.d. 24 oktober 2017, ter staving van uw verblijf in het nachtasiel “de hoeksteen” te Brussel; een attest van het OCMW van Brussel, waaruit blijkt dat het OCMW uw medische kosten van 31 oktober 2017 tot 15 november 2017 op zich neemt; en een afspraak voor een visite bij een stomatoloog op 21 december 2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw (extreem) laattijdige asielaanvraag. Hoewel u reeds sinds 2015 in Europa verblijft, wachtte u nog tot 21 november 2017 om in België een asielaanvraag in te dienen en internationale bescherming aan te vragen. Nochtans was u zich bewust van uw illegaal verblijf. U rechtvaardigde uw laattijdige asielaanvraag door te stellen dat u initieel de intentie had om naar Mexico terug te keren, dat u daarna de steun van uw beschermheer S.G., de enige persoon met wie u uw situatie kon bespreken, verloor, u niet wist waar u hulp kon krijgen en u, gelet op uw persoonlijke geschiedenis – uw ouders hadden u als kind achtergelaten – zich niet kon indenken dat er iemand zich voor uw leven zou interesseren (CGVS, p. 2-3). Deze uitleg overtuigt echter niet. Het contact met uw beschermheer verloor u immers al in juli 2016, i.e. een klein anderhalf jaar voor uw asielaanvraag. Zelfs al kon u zich niet inbeelden dat er zich iemand voor uw leven zou kunnen interesseren, dan nog wordt van een asielzoeker verwacht dat deze onmiddellijk na zijn aankomst in het land waarvan hij bescherming verzoekt asiel aanvraagt en dat hij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen onderneemt om deze bescherming te verkrijgen. Uw extreem laattijdige asielaanvraag is dan ook slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze vaststelling op zich tast reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees aan.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt op 26 december 2014 daadwerkelijk vanuit Mexico Stad naar de staat Guerrero te zijn getrokken om er een lokaal te zoeken voor de nieuwe commerciële activiteiten van S.G.. In dit verband slopen er immers een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen. Zo komt het niet meteen aannemelijk over dat, gelet op zijn gevorderde leeftijd – S.G. nadert de zeventig (CGVS, p. 16) –, hij ver van zijn vaste verblijfplaats in de Mexicaanse hoofdstad een nieuwe winkel zou willen openen en dan nog precies in Guerrero, één van de gewelddadigste Mexicaanse staten van de afgelopen jaren. Geconfronteerd hiermee, zei u enkel dat men in Mexico niet over het mogelijke gevaar nadenkt en dat u niet wist waarom S.G. op zijn leeftijd nog een winkel wilde openen (CGVS, p. 16), maar een overtuigende uitleg waarom S.G. op zijn gevorderde leeftijd precies in één van

de gevaarlijkste regio's van Mexico een winkel wilde openen gaf u niet. Voorts is het bevreemdend dat jullie naar Guerrero zouden zijn getrokken en er achtereenvolgens Chilpancingo, Acapulco en Iguala bezochten om er een lokaal te zoeken en dat jullie uiteindelijk geen enkel lokaal effectief hebben bezocht: jullie noteerden enkel wat telefoonnummers van commerciële centra omdat de lokalen gesloten waren zodat jullie later contact zouden kunnen opnemen (CGVS, p. 16). Dat jullie zo'n verplaatsing gemaakt zouden hebben enkel om wat telefoonnummers te noteren, terwijl in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat deze telefoonnummers ook verzameld hadden kunnen worden zonder de verplaatsing naar Guerrero te maken, komt weinig waarschijnlijk over. Geconfronteerd met de vaststelling dat zoiets ook vanuit Mexico Stad geregeld had kunnen worden, zei u enkel dat S.G. alles had georganiseerd en dat u als werknemer geen vragen stelde (CGVS, p. 16). Een overtuigende uitleg voor deze bevreemdende werkwijze gaf u echter niet. Bovendien legde u warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen af betreffende de betoging die u in Iguala, en dus vlak voor uw ontvoering, zou hebben opgemerkt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het ging om een verkiezingsmeeting en dat S.G., als lid van de Partido Verde (de groenen), er mensen kende (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat het géén verkiezingsmanifestatie was en dat S.G. géén lid van de Partido Verde was (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, zei u onder meer dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken hetzelfde had verteld (CGVS, p. 19). Een afdoende verklaring gaf u echter niet. Verder verklaarde u bij het gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat de manifestatie in Iguala rond 12 à 13 uur plaatsvond (CGVS, p. 13). Deze stelling kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met uw latere, tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaring dat jullie pas rond 19 uur in Iguala aankwamen (CGVS, p. 17-18). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw verplaatsing naar Guerrero op 26 december 2014 niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien u deze verplaatsing niet aannemelijk gemaakt heeft, heeft u evenmin de ontvoering waarvan u in Guerrero het slachtoffer zou zijn geworden aannemelijk gemaakt. Dit blijkt tevens uit uw veronderstelling dat, hoewel u hiervan niet zeker was, u mogelijk bij de plaats Tixtla in Guerrero was ontvoerd: dit was nadat u uit Iguala in de richting van de hoofdstad vertrokken was (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat Tixtla op een tweetal uur rijden van Iguala vlakbij Chilpancingo in de richting van Acapulco, en dus niet in de richting van Mexico Stad, ligt. Zelfs al was u niet zeker van de exacte plaats van ontvoering, dan nog ondergraaft het loutere feit dat u meende vlakbij Tixtla ontvoerd te zijn, terwijl dit totaal onmogelijk is, de geloofwaardigheid van uw bewering ontvoerd te zijn. Van een asielzoeker kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij gedetailleerde, precieze en correcte verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen waarvan hij beweert het slachtoffer geweest te zijn.

Dat u de ontvoering waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het feit dat u quasi geen informatie had over de ontvoering. Zo heeft u noch aan A., noch aan S.G. vragen gesteld over het moment waarop A. jullie ontvoering heeft vernomen waardoor u enkel hiernaar kon gissen (CGVS, p. 11). U wist niet of A. tijdens de ontvoering rechtstreeks door S.G. werd gecontacteerd, of dat het een ontvoerder was die met haar contact opnam (CGVS, p. 11). U wist zelfs niet eens of S.G. en A. met elkaar contact hebben gehad tijdens de ontvoering, of A. spontaan S.G. heeft proberen te contacteren en of de ontvoerders tijdens de ontvoering bij haar langs waren gekomen (CGVS, p. 11). Verder wist u niet of de afspraken over het losgeld met A. al dan niet over de telefoon werden gemaakt (CGVS, p. 8). Hoewel u veronderstelde dat ze de politie niet had verwittigd, wist u niet of ze al dan niet de autoriteiten had ingeschakeld (CGVS, p. 10). U wist evenmin of S.G. na de ontvoering klacht had ingediend (CGVS, p. 10). Verder wist u niet of S.G. tijdens de volledige ontvoering geblinddoekt was (CGVS, p. 11). U erkende bovendien totaal niets te weten over de manier waarop S.G. de tien dagen ontvoering was doorgekomen (CGVS, p. 11). Aangezien van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht wordt dat hij zich informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met zijn asielrelaas en aangezien u over S.G.'s ontvoering, die tegelijkertijd met de uwe plaatsvond, niet de minste informatie had waardoor u zijn ontvoering niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw ontvoering zelf opnieuw ondergraven.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt sinds de ontvoering nog bedreigd geweest te zijn. In dit verband sloop er immers een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde aanvankelijk dat u sinds de ontvoering niet meer werd bedreigd en geen enkel probleem meer kende: u leed enkel aan achtervolgingswaan (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat de bedreigingen in april 2015 opnieuw begonnen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), zei u dat de bedreigingen waarvan sprake op de Dienst Vreemdelingenzaken gericht waren aan S.G.: u vond ze in een envelop in S.G.'s winkel (CGVS,

p. 18). Deze uitleg is echter niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u de enveloppe met bedreigingen gericht aan S.G. als een bedreiging naar u toe beschouwde (CGVS, p. 19). Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat u geen bedreigingen meer had ontvangen, zei u deze bedreiging vergeten te vermelden hebben en last te hebben van vergeetachtigheid (CGVS, p. 19). Deze vergeetachtigheid heeft u echter, hoewel gevraagd (CGVS, p. 19), vooralsnog niet met een medisch attest aangetoond. Aan de bedreiging van april 2015 kan bijgevolg geen geloof gehecht worden, temeer daar u over deze bedreiging geen enkele informatie had: zo heeft u nooit gevraagd aan S.G. wat de inhoud was van de enveloppe, die volgens u bedreigingen van de Guerreros Unidos bevatte (CGVS, p. 19).

Dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht, wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van de problemen die S.G. sinds uw vertrek uit Mexico zou hebben ondervonden. Nochtans onderhield u aanvankelijk met hem telefonische contacten en bracht hij u op de hoogte van het feit dat hij bedreigd werd. Zo wist u niet eens hoeveel keer hij zowel telefonisch als schriftelijk werd bedreigd en of hij naar aanleiding van deze bedreigingen geld had betaald. U erkende over de bedreigingen die hij ontving niets te weten (CGVS, p.14-15). Nochtans kan van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn vrees. Aangezien u beweerde dat S.G. opnieuw door dezelfde mensen die u ontvoerden bedreigd werd en u door uw gebrekkige kennis over deze bedreigingen deze niet aannemelijk heeft gemaakt, komt de geloofwaardigheid van uw beweringen ontvoerd te zijn bijkomend op de helling te staan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw ontvoering door het kartel Guerreros Unidos en de daarop volgende bedreigingen geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende de hypothese van uw advocaat dat, aangezien u in het verleden al slachtoffer werd van de Guerreros Unidos en aangezien deze groepering ervan overtuigd is dat u geld heeft, u ook in de toekomst slachtoffer zou kunnen worden van bedreigingen en ontvoeringen, kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de ontvoering die u in het verleden heeft meegemaakt, dat u in het verleden, meer bepaald in 2012, reeds naar het buitenland bent vertrokken, dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien na terugkeer naar Mexico problemen heeft gekend, dat uit uw verklaringen blijkt dat veel Mexicanen naar het buitenland gaan voor vakantie, dat u na uw vertrek uit Mexico in 2015 niet meteen asiel heeft aangevraagd omdat u naar Mexico wilde terugkeren (CGVS, p. 3; p. 5) en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat veel Mexicanen na een lang verblijf in het buitenland naar Mexico terugkeren. Gelet hierop kan het loutere feit dat u na een (lang) verblijf in het buitenland naar Mexico terugkeert geen verhoogd risico op vervolging of ernstige schade rechtvaardigen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw reisroute en uw verblijf in België, zoals deze uit uw documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 april 2018 een schending aan van "artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); art. 48/3,48/4,48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1850; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid

(afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker merkt op dat zijn identiteit, nationaliteit en reisweg niet betwist wordt.

Wat betreft de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, bevestigt verzoeker zijn verklaringen gemaakt op het CGVS. Hij legt uit dat hij de intentie had met zijn beschermheer terug te keren naar Mexico, in de hoop dat de zaken zich zouden bedaren, maar dat hij enerzijds volledig contact verloor met zijn beschermheer en dat anderzijds de situatie in Mexico niet verbeterde, integendeel. Verzoeker verduidelijkt dat het contact met de beschermheer al in 2016 verloren werd, maar dat verzoeker trachtte met hem opnieuw in contact te komen en hem op te zoeken gedurende een geruime tijd, wat de reden is waarom hij nog even wachtte voor hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker betoogt dat het laattidig verzoek om internationale bescherming verschillende buitenstaande oorzaken kan hebben en niet per se inhoudt dat de vrees slechts relatief is. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag.

Verzoeker voert verder aan dat het ontbreken van een sociaal netwerk in de regio van afkomst om op terug te vallen eerder reeds in beschouwing werd genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, arrest nr. 119.721, 27 februari 2014, RvV, arrest nr. 50.812, 5 november 2010).

Met betrekking tot het starten van de commerciële activiteit bevestigt verzoeker zijn verklaringen, zoals gemaakt op het CGVS. Verzoeker geeft aan dat zijn werkgever en hijzelf inderdaad naar Guerrero trokken om er een nieuwe commerciële activiteit te starten. Hij stelt te weten dat Guerrero één van de gevaarlijkste regio's van het land is, maar dat hij geen weerstand kon bieden aan zijn werkgever om naar Guerrero te gaan aangezien deze laatste het voor het zeggen had en niet kon tegengesproken worden. Verzoeker benadrukt dat hij zijn werk niet wou verliezen. Verzoeker legt uit dat de reden om daar een commerciële activiteit te starten, hoewel het zeer gevaarlijk was, was wellicht dat Guerrero een toeristische plaats was en verwijst naar het gehoorverslag.

Verder stelt verzoeker dat wat ter plaatse gebeurde eveneens de verantwoordelijkheid van de werkgever van verzoeker is. Verzoeker beaamt dat zijn werkgever de 70 jaar nadert, maar meent dat een vooroordeel vellen over de leeftijd van de werkgever en zijn capaciteit tot het starten van een nieuwe commerciële activiteit pure Europese speculatie is aangezien in Mexico, bij gebrek aan een sociaal systeem en officieel pensioen, de inwoners de gewoonte hebben om heel hun leven werkzaam te blijven.

Verzoeker legt uit dat hij en zijn werkgever zich in Guerrero bevonden gedurende het weekend, wat de reden is waarom de winkels gesloten waren en er enkel geschreven referenties achtergelaten werden met telefoonnummers. Bijgevolg konden verzoeker en werkgever geen bezoek brengen binnen de winkels, maar dit lag buiten hun wil.

Betreffende de betoging herhaalt verzoeker dat deze in een context van verkiezingen gebeurde, dat deze als objectief had om de verkiezingen tegen te houden en dat er een sterk gewelddadig klimaat was.

Wat betreft de ontvoering geeft verzoeker aan dat hij in het midden van de nacht ontvoerd werd, waardoor hij geen zicht kreeg op de exacte plaats van ontvoering en waar hij zich precies bevond. Verzoeker stelt dat hij alleen een aanwijzing van de plaats waar hij ontvoerd werd, gaf omdat verweerder hierop aandrong, doch stelt geen kennis te hebben van de reële plaats van ontvoering. Verzoeker voegt eraan toe dat hij geen vragen kon stellen aan de belagers aangezien deze agressief ingesteld waren en verzoeker wensten te verwonden.

Verzoeker benadrukt dat hij hard werd aangepakt en een behandeling kreeg tijdens die ontvoering die op foltering leek.

Verzoeker betoogt dat verweerder het traumatiserend karakter van deze belevenis vergeet in beschouwing te nemen. Verzoeker geeft aan dat hij zodanig in shock was door deze ontvoering dat hij lang leed aan achtervolgingswaan. Verzoeker wijst erop dat hij ook heeft verklaard ernstige psychische gevolgen te ondervinden van die belevenis. Verzoeker kon in deze omstandigheden niet helder nadenken en geen verdere informatie krijgen over zijn ontvoering of belagers.

Verzoeker stelt te weten dat S.G. geen klacht heeft ingediend aangezien deze laatste angstig was over het feit dat er iets zou gebeuren met zijn vrouw. Verzoeker benadrukt dat hij na de ontvoering dit onderwerp niet meer behandelde met Don C.. Hij legt uit dat, gezien het een zeer pijnlijk onderwerp was en gezien de moeilijkheid om bescherming te krijgen van de plaatselijke autoriteiten en de angst om opnieuw gevonden te worden door de belagers, het gevaarlijk bleef om dit openlijk te bespreken. Verzoeker stelt dat dit eveneens de reden is waarom hij niet verder komt dan basisinformatie over wat Don C. heeft gedaan en wat hem overkwam.

Verzoeker voert aan dat verweerder opnieuw vergeet rekening te houden met de Mexicaanse cultuur en hoe dergelijke zaken eraan toe gaan in het Zuid-Amerikaans continent. Het gebrek aan informatie over wat er precies met Don C. gebeurde is dus niet van aard om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in vraag te stellen. Verzoeker betoogt dat men immers meer belang dient te hechten aan de details omtrent wat er met verzoeker zelf is gebeurd en niet met anderen.

Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag (p. 5-7) en stelt een zeer gedetailleerde chronologische beschrijving van de ontvoering te hebben gegeven en dat hij deze ook kan situeren in de tijd. Wanneer verwerende partij laat uitschijnen dat hij onvoldoende informatie kan geven over de ontvoering, is dit volgens verzoeker onwaar.

Met betrekking tot de bedreigingen legt verzoeker uit dat hij geen rechtstreekse bedreigingen heeft gekregen, doch slechts het medeslachtoffer was van geschreven bedreigingen die op de werkplaats van S.G. toekwamen. Verzoeker stelt dat dit niet wegneemt dat hij slachtoffer was van een persoonlijke vervolging in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de problemen van S.G. stelt verzoeker dat hij na deze gebeurtenissen zwaar getraumatiseerd was. Hij stelt zijn belagers nog steeds te vrezen en dat hij nog steeds een grote angst koestert om vervolgd te worden ingeval van terugkeer naar Mexico.

Verzoeker merkt op dat de opmerkingen gemaakt in dit beroep reeds door de advocaat aanwezig tijdens het verhoor werden aangevoerd.

Verzoeker herneemt dat hij valselijk geïdentificeerd werd *“als een aanhanger van een rivaal kartel, Cartel de Jalisco, door de Guerreros Unidos. Ook al vormt hij geen deel van dit eerste kartel, zal hij samen met zijn werknemer verdere vervolgingen riskeren, door de uiterst criminele aard van de activiteiten en gedrag van de Guerreros Unidos.”*.

Verzoeker wijst erop dat een drugskartel meestal op de volgende manier handelt: *“zij verspreiden de identiteit van de gezochte personen en deze zullen actief worden vervolgd tot ze vermoord kunnen worden. Ook de familieleden van de vervolgte personen riskeren een bestraffing. Er is weinig kans op het feit dat de vervolging na een paar jaar wegvalt. Dit is het geval van verzoeker.”*.

Verzoeker betoogt dat het zeer moeilijk is bewijzen te leveren van zijn huidige angst.

Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Verzoeker benadrukt dat dat de motivering van de bestreden beslissing belangrijke lacunes vertoont in de zin dat verzoeker reeds duidelijk was over elk aspect van zijn verhaal en in dit beroep reeds gemaakte verklaringen herhaalt. Bijgevolg stelt verzoeker niet in staat te zijn om te begrijpen waarop verweerder haar negatieve beslissing baseert aangezien hij reeds een antwoord geboden had op al de aangevoerde argumenten. Hij voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt rond de bewijslast van verzoeker enige kanttekeningen en verwijst naar *“L. Denys, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, 2013, p. 299”*.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij het ontbreken van bepaalde documenten kwalijk neemt aan verzoeker maar dat deze laatste echter in de onmogelijkheid verkeert om deze bewijzen uit te leveren. Hij betoogt dat hier geen samenwerkingsplicht heeft plaatsgevonden.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 18 november 2014, nr. 133 338).

Verzoeker stelt daarnaast verweerder een analyse *“moet vergen van de geloofwaardigheid maar ook van de vrees zelf van verzoeker.”*

Deze analyse moet voldoende nauwkeurig en diepgaand gebeuren, om de garanties van de Procedure-Richtlijn te respecteren. De analyse moet een volledig examen inhouden van alle gevaren die zich kunnen voordoen in geval van terugkeer van verzoeker (CJUE, 31.01.2013, HID en B.A. t. Ierland, C-175/11)". In huidig geval heeft verweerder volgens verzoeker nagelaten om aan te tonen dat in geval van terugkeer verzoeker volledig vrij van gevaar en risico voor zijn leven zal zijn, rekening houdend met de aangehaalde gevaren.

Wat betreft de subsidiaire bescherming haalt verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker haalt artikel 15 van de (oude) Kwalificatie-richtlijn aan. Verzoeker verwijst naar arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, "*Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van de Raad waarin wordt gesteld: "*bij de beoordeling of een asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in het land van herkomst, wordt er rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker*" (RvV, 18 november 2014, nr. 133 338).

Verzoeker betoogt dat "er inderdaad werd aangetoond dat Mexico een uiterst agressief land is met heel veel problemen met drugskartels en corruptie van politieke leidinggevende personages maar ook politieagenten; dat de relatie tussen de twee eerste groepen dikwijls nauw ligt met de politie; dat dit ernstige gevolgen kan hebben en bepaalde incidenten als onopgelost kan achterlaten; Dat verzoeker inderdaad zelf in zijn verhoor te kennen heeft gegeven dat hij geen beroep kon doen op de plaatselijke autoriteiten om hulp te vragen".

Verzoeker verwijst naar het artikel "*Mexico, Information on the Mexican federal government report*", waarin de auteur onderstreept dat de georganiseerde misdaad zeer verspreid is, en dat bovendien, een individu die toegang zou krijgen tot de informatie hieromtrent zelfs geblokkeerd werd en de toegang niet verkreeg, wat bevestigt dat de staat soms zelf medeplichtige is (<http://www.refworld.org/countrv....MEX..4e02f8492.0.html>).

Verzoeker stelt "dat in het artikel '*As Drug Cartels threaten her life, Mexico's Most fearless Journalist uncovers more dark truths*', duidelijk wordt dat de bekende Anabel Hernandez, auteur van het boek '*Los Senores del Narco*' uitgebreid de banden tussen de Mexicaanse drugsbaronnen en de Mexicaanse staat beschreef, en dat zij en haar familie hierdoor bedreigd worden, zij stelt dat « *There's a war on drugs, since the government is part of the drug cartels. The cartels control many areas of the government; and many areas of the country, and the government just pretends to fight them. Consider the case of El Chapo Guzman, the head of the Sinaloa Cartel : I have documents showing that the authorities always knew where he was, all his different addresses and the protected him* » (<http://www.alternet.org/drugs/drug-cartels-threaten-her-life-mexicos-most-fearless-journalist-uncovers-more-dark-truths>)".

Hij geeft verder aan dat "in een artikel '*Au Mexique, l'impunité des tortionnaires dénoncée*', gepubliceerd op 13 september 2014, wordt gesteld dat de drugsoorlog de dood van vele onschuldige burgers als gevolg heeft, dat de drugskartels de gewoonte hebben om extreme daden van geweld te gebruiken tegen burgers ; Mevrouw Carboni, vertegenwoordiger van de Internationale Federatie van Mensenrechten herinnert de lezers eraan dat dit fenomeen in heel Mexico plaatsvindt en dat de impunité groot is, doordat meestal politici en leidinggevende personen betrokken zijn (artikel van het administratief dossier)".

Verzoeker stelt dat "het artikel '*Mexico declares all-out war after rising drug cartel downs military helicopter*' de lezers eraan herinnert dat de drugsoorlog al 100.000 burgers gedood heeft over de laatste 8 jaar (<http://www.theguardian.com/world/2015/may/04/mexico-declares-war-rising-drug-cartel-downs-military-helicopter>)".

Hij wijst erop dat "een ander artikel, gepubliceerd op 3 mei 2015, het geweld en de gewelddaden van de actieve drugskartellen en het feit dat ze altijd maar beter en sterker gewapend zijn onderstreept (<http://www.wsj.com/articles/wave-of-mexican-violence-reflects-drug-cartels-rise-1430690576>)" en stelt dat "er vele andere artikels, onder andere gepubliceerd door het Norwegian Refugee Council hetzelfde staven (<http://www.refworld.org/countrv....MEX..517fb05dl8.0.html>, <http://www.refworld.org/countrv....MEX..4ed4b7082.0.html>)".

Hij voert aan dat deze artikels ook aantonen dat er veel geweld is en dat het krijgen van dreigbrieven en -telefoontjes dagelijkse kost is en dat deze bedreigingen evenwel serieus dienen te worden genomen aangezien de gevolgen ernstig kunnen zijn. Hij herneemt vervolgd te worden door de Guerreros Unidos, drugskartel van criminele aard, die eerst klein begonnen is maar vervolgens steeds groter werd en stelt dat volgens sommige bronnen de politie zelf zou geïnfiltrerd zijn in dit kartel, wat de vraag tot bescherming van de eigen autoriteiten in geval van vervolging door deze kartels zeer moeilijk wordt (<http://www.sudouest.fr/2014/10/08/mexique-1697356-6072.php>). Hij stelt dat het drugskartel Guerreros vandaag nog steeds zeer actief is, ondanks de beweerde initiatieven van regering, aangehaald door tegenpartij; de leider werd immers gearresteerd en veroordeeld voor tien jaar cel (<https://mexiconewsdaily.com/news/querreros-unidos-boss-sentenced-to-10-years/>).

Verzoeker voert aan dat uit al deze actuele en recente artikels kan afgeleid worden dat de situatie rond drugskartels in Mexico gevaarlijk is en een geval zoals het verhaal van verzoeker, duidelijk een voorbeeld van reëel risico op ernstige schade is en dat dus het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet perfect kan toegepast worden omdat alle voorwaarden van het artikel verenigd zijn.

Verzoeker merkt nog op dat de documenten met betrekking tot de stad Guerrero slechts kunnen toelichten hoe een ontvoering heeft kunnen plaatsvinden in alle straffeloosheid en dat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoeker versterken.

Tot slot betoogt verzoeker dat verweerder duidelijk geen aangepaste evaluatie heeft ondernomen en verschillende elementen verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

In hoofddorde wordt gevraagd om *“verzoeker de status van vluchteling toe te kennen; In ondergeschikte orde, verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart Mexico te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met een aantal gangsters van het kartel Guerreros Unidos.

2.3.2. Vooreerst dient worden vastgesteld dat verzoeker pas op 21 november 2017 een asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) indiende, nadat hij reeds in augustus 2015 naar Europa was gekomen, waar hij onder meer in het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Duitsland verbleef (gehoorverslag van het CGVS van 9 februari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 2-3). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van een veilig land een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker meer dan twee jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen - en eerst nog de tijd nam om rond te reizen in Europa -, is een duidelijke indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de ernst van zijn vrees en de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.3.3. Waar verzoeker stelde dat hij de intentie had om terug te keren naar Mexico in de hoop dat de zaken zouden bedaren, maar dat hij enerzijds volledig contact verloor met zijn beschermheer en dat anderzijds de situatie in Mexico niet verbeterde, merkt de Raad op dat verzoeker het contact met zijn opvoeder en beschermheer reeds in juli 2016 verloor, meer dan een jaar voor zijn verzoek om internationale bescherming (CGVS-verslag, p. 2). Dat verzoeker trachtte met hem opnieuw in contact te komen en hem op te zoeken gedurende een geruime tijd, kan niet verschonen dat verzoeker nog zo lang (een jaar en vier maanden) wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.3.4. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De aangehaalde feiten zijn - in zoverre geloofwaardig - van gemeenschappelijke aard en verzoeker maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker verklaarde Mexico te zijn ontvlucht nadat hij in Guerrero het slachtoffer werd van een ontvoering door de bende Guerreros Unidos en daaropvolgend bedreigd werd.

2.4.2. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij op 26 december 2014 daadwerkelijk vanuit Mexico Stad naar de staat Guerrero - waar hij beweerdelijk zou ontvoerd zijn - is getrokken om er een lokaal te zoeken voor de nieuwe activiteiten van S.G.. Zo kan niet worden ingezien dat S.G., een kleinhandelaar in gsm's die nu ongeveer zeventig jaar is, op deze leeftijd ver van zijn woonplaats in Mexico Stad een nieuwe winkel zou willen opstarten, laat staan dat hij dit in Guerrero zou willen doen, één van de gewelddadigste Mexicaanse staten (CGVS-verslag, p. 16; kaartje in administratief dossier; *"On the front lines of reporting in Guerrero, Mexico's most-violent state"* van 11 september 2017; *"Morgues shut doors as ultra-violent Mexican state is overwhelmed by bodies"* van 15 november 2017).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat *"een vooroordeel vellen over de leeftijd van de werkgever en zijn capaciteit tot het starten van een nieuwe commerciële activiteit pure Europese speculatie is aangezien in Mexico, bij gebrek aan een sociaal systeem en officieel pensioen, de inwoners de gewoonte hebben om heel hun leven werkzaam te blijven"*. De Raad ziet niet in waarom dit Europese speculatie is nu een zeventigjarige ook in Europa nog handel kan drijven en anderzijds evenmin aangetoond wordt dat dit gangbaar is in Mexico. Hoe dan ook indien S.G. op zijn leeftijd nog werkzaam is en in de mogelijkheid is om een nieuwe vestiging te openen, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk toe te lichten waarom S.G. als kleinhandelaar in gsm's zijn nieuwe vestiging in Guerrero op honderden kilometers van zijn woonplaats zou willen openen, temeer gezien Guerrero één van de gevaarlijkste staten is.

Waar verzoeker verder nog stelt dat S.G. wellicht een commerciële activiteit in Guerrero wilde starten omdat het een toeristische plaats is, betreft dit een blote bewering die hij met geen enkel objectief element aantoont. Hoe dan ook kan niet worden ingezien dat een staat die dermate geteisterd wordt door criminaliteit en bendes - sommige gebieden zijn zelfs volledig onder de controle van georganiseerde misdaad (*"On the front lines of reporting in Guerrero, Mexico's most-violent state"* van 11 september 2017) - veel toeristen zou lokken. Verzoekers beweringen tonen slechts aan dat hij niet bekend is met de situatie in Guerrero.

Voorts verklaarde verzoeker over het doel van deze reis - het bezoeken van potentiële lokalen - dat *"Van de enkele commerciële centra die er waren hebben we telefoonnummers meegenomen om er naar te bellen."*, waarop de *protection officer* *"Jullie hebben geen lokalen bezocht?"*, en verzoeker uitlegde *"We zijn er wel naartoe gegaan, maar die zijn gesloten, we hebben telefoonnummers opgeschreven zodat we contact konden opnemen."* (CGVS-verslag, p. 16). Het is echter ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn baas dergelijke verplaatsing gemaakt zouden hebben enkel om wat telefoonnummers te noteren, terwijl deze telefoonnummers ook zonder deze verplaatsing naar Guerrero konden worden verzameld. Geconfronteerd met de vaststelling dat zoiets ook vanuit Mexico Stad geregeld had kunnen worden, gaf verzoeker slechts aan dat S.G. alles had georganiseerd en dat hij als werknemer geen vragen stelde (CGVS-verslag, p. 16), wat bezwaarlijk kan overtuigen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift uitlegt dat hun bezoek aan Guerrero gedurende het weekend plaatsvond, wat de reden is waarom de winkels gesloten waren en er enkel geschreven referenties achtergelaten werden met telefoonnummers, kan niet worden ingezien waarom S.G. en verzoeker dan niet besloten deze lange reis op een ander tijdstip, wanneer de winkels wel open zouden zijn, te maken.

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af betreffende de betoging die hij in Iguala, en dus vlak voor zijn ontvoering, zou hebben opgemerkt. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij S.G. op 26 december vergezelde naar een verkiezingsmeeting en dat S.G. lid was van de Partido Verde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS stelde verzoeker dan weer dat het géén verkiezingsmeeting was (maar een manifestatie tegen de verkiezingen) en dat S.G. géén lid van de Partido Verde was (CGVS-verslag, p. 13). Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker dat hij op de DVZ hetzelfde had verteld (CGVS-verslag, p. 19), wat echter geen grondslag vindt in het administratief dossier. Ook waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat deze manifestatie in een context van verkiezingen gebeurde, kan dit de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Verder verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS dat de manifestatie in Iguala rond 12 à 13 uur plaatsvond (CGVS-verslag, p. 13), terwijl hij even later stelde dat verzoeker en S.G. pas in de avond, rond 19 uur, in Iguala aankwamen (CGVS-verslag, p. 17-18). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de manifestatie in Iguala ondergraven de geloofwaardigheid van zijn aanwezigheid aldaar. Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoekers beweerde verplaatsing naar Guerrero op 26 december 2016 ook om deze reden, niet aannemelijk is.

2.4.3. Aangezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers verplaatsing naar Guerrero, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker in Guerrero het slachtoffer werd van een ontvoering. Dit blijkt tevens nu verzoeker verklaarde dat hij en S.G. werden ontvoerd *"in de staat Guerrero, welke stad of dorp dat was, dat kan ik niet vertellen. Tixtla, daar zou het kunnen zijn, dat is niet ver van Iguala, waar die demonstraties aan de gang waren. Dat is allemaal in de staat Guerrero."* (CGVS-verslag, p. 8). Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tixtla op meer dan honderd kilometer van Iguala ligt, vlakbij Chilpancingo in de richting van Acapulco, en dus niet in de richting van Mexico Stad. Zelfs indien verzoeker de exacte plaats van ontvoering niet met zekerheid kon aanduiden, het nacht was en hij aan zijn belagers niets kon vragen, dan nog ondergraaft het loutere feit dat hij meende dat hij vlakbij Tixtla - wat zich meer dan honderd kilometer in de verkeerde richting bevindt - ontvoerd werd de geloofwaardigheid van zijn beweerde ontvoering. Verzoekers gebrekkige oriëntatie bevestigt overigens ook dat niet hij in Guerrero is geweest.

2.4.4. Bovendien kon verzoeker amper informatie geven over de ontvoering. Zo gaf hij aan noch aan A. (S.G.'s echtgenote), noch aan S.G. enige vraag te hebben gesteld over het moment waarop A. van hun ontvoering heeft vernomen waardoor hij hiernaar enkel kon gissen (*"Neen. Ik stelde geen vragen. Ik heb helemaal niets gevraagd, ik heb niet gevraagd hoe ze contact opnamen, helemaal niets."*, CGVS-verslag, p. 11). Verzoeker wist niet of A. tijdens de ontvoering rechtstreeks door S.G. werd gecontacteerd, of dat het een ontvoerder was die met haar contact opnam (*"We waren van elkaar gescheiden gehouden, ik weet niet of het hij was, of één van de ontvoerders die contact opnam met Angelica."*, CGVS-verslag, p. 11).

Verzoeker wist zelfs niet eens of S.G. en A. met elkaar contact hebben gehad tijdens de ontvoering, of A. spontaan S.G. heeft proberen te contacteren en of de ontvoerders tijdens de ontvoering bij haar langs waren gekomen (CGVS-verslag, p. 11). Verder wist verzoeker niet of de afspraken over het losgeld met A. al dan niet over de telefoon werden gemaakt (CGVS-verslag, p. 8). Hoewel verzoeker veronderstelde dat ze de politie niet had verwittigd, wist hij niet of ze de autoriteiten al dan niet had ingeschakeld (CGVS-verslag, p. 10). Hij wist evenmin of S.G. na de ontvoering klacht had ingediend (CGVS-verslag, p. 10), wist niet of S.G. tijdens de volledige ontvoering geblinddoekt was (CGVS-verslag, p. 11) en stelde bovendien totaal niets te weten over de manier waarop S.G. de tien dagen ontvoering was doorgekomen (CGVS-verslag, p. 11). De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich informeert over de elementen die in rechtstreeks verband staan met zijn problemen. Verzoeker bleek niet in staat enige informatie te geven over de ontvoering van S.G., welke nochtans tegelijkertijd met zijn eigen ontvoering gebeurde. Dat verzoeker en S.G. hun ontvoering niet hebben besproken, hoewel verzoeker en S.G. samen ontvoerd werden, ondergraaft de geloofwaardigheid van hun ontvoering. Verzoekers uitleg, dat het een pijnlijke ervaring was en tevens gevaarlijk om dit openlijk te bespreken, kan niet overtuigen. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker en S.G. deze ontvoering in een private omgeving zouden kunnen bespreken. Tevens kan niet worden ingezien dat verzoeker en S.G. hun ontvoering en ervaringen niet met elkaar deelden, gezien kan verwacht worden dat zij elkaars ervaringen en bevindingen zouden aftasten om zo het risico op gevaar te kunnen inschatten en hun houding hierop af te stemmen.

2.4.5. Waar verzoeker aanvoert ernstige psychische gevolgen te ondervinden van zijn ontvoering en in deze omstandigheden niet helder kon nadenken, noch verdere informatie krijgen over zijn ontvoering of belagers, dan stelt de Raad vast dat verzoeker zich in deze beperkt tot een loutere bewering en nalaat een causaal verband te adstrueren, minstens een medisch en/of psychologisch attest inzake zijn beweerde trauma voor te leggen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in staat was eerst gedurende twee jaar in Europa rond te reizen vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl de mogelijkheid om een verzoek in te dienen volop in de pers wordt gemeld.

2.4.6. Verzoeker stelt nog een zeer gedetailleerde chronologische beschrijving van de ontvoering te hebben gegeven, deze te hebben gesitueerd in de tijd en, in tegenstelling tot wat verweerder stelt, voldoende informatie te hebben gegeven over de ontvoering. Echter de elementen of gegevens in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig zijn om de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen aan te tonen.

2.4.7. Voorts bleek verzoeker niet in staat eenduidig aan te geven of hij al dan niet bedreigd werd, wat de geloofwaardigheid van deze bedreiging ondergraaft. Zo stelde verzoeker dat hij sinds de ontvoering niet meer werd bedreigd en geen enkel probleem meer kende; hij leed enkel aan achtervolgingswaan (*"Ik heb nooit bedreigingen gekregen."*, *"Geen enkel. Wel psychologisch. Ik hoorde stemmen, zoals ik al uitgelegd heb."*, CGVS-verslag, p. 12), terwijl hij bij de DVZ had aangegeven dat de bedreigingen in april 2015 opnieuw begonnen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Hierop gewezen stelde verzoeker dat de bedreigingen waarvan sprake op de Dienst Vreemdelingenzaken gericht waren aan S.G. en dat hij ze vond in een envelop in S.G.'s winkel (CGVS-verslag, p. 18). Deze uitleg is echter niet afdoende, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de envelop met bedreigingen gericht aan S.G. tevens als een bedreiging naar zichzelf toe beschouwde (*"Ik werkte bij hem, ik had een band met hem, dus is dacht dat ik ook beoogd werd."*, CGVS-verslag, p. 19). Opnieuw geconfronteerd met het feit dat hij aanvankelijk zei dat hij geen bedreigingen meer had ontvangen, stelde verzoeker deze bedreiging vergeten te vermelden hebben en last te hebben van vergeetachtigheid (CGVS-verslag, p. 19), wat echter een blote bewering betreft die verzoeker op geen enkele wijze weet te adstrueren. De Raad hecht dan ook geen geloof aan de voorgehouden bedreiging van april 2015, temeer verzoeker over deze bedreiging niet kon uitweiden. Zo stelde hij nooit te hebben gevraagd aan S.G. naar de inhoud van de enveloppe, die volgens verzoeker bedreigingen van de Guerreros Unidos bevatte (CGVS-verslag, p. 18, p. 19).

2.4.8. Bovendien ondergraaft het gegeven dat verzoeker, sinds zijn aankomst in België, niet op de hoogte is van de problemen die S.G. sinds zijn vertrek uit Mexico zou hebben ondervonden, de geloofwaardigheid van zijn relaas (CGVS-verslag, p. 14-15). Nochtans onderhield verzoeker aanvankelijk veel telefonische contacten met S.G. en bracht S.G. verzoeker op de hoogte van het feit dat hij bedreigd werd door dezelfde mensen als degene die hen ontvoerd hadden.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoekers leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat S.G. hem inlicht over de verdere ontwikkeling van de problemen die hier aan de basis van liggen. Minstens mag worden verwacht dat verzoeker verduidelijking vraagt en dat S.G. die dan ook verschaft. Dit klemte te meer nu S.G. meer is dan verzoekers werkgever maar zijn grootvaders vriend die verzoeker na het overlijden van zijn grootvader toen hij slechts twaalf jaar oud was, heeft opgevoed en zich over hem heeft ontfermd.

2.4.9. Uit voorgaande kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker de waarachtigheid van zijn voorgehouden problemen in Mexico, met name zijn ontvoering door het kartel Guerreros Unidos en daaropvolgende bedreigingen, geenszins aannemelijk kan maken.

2.4.10. Verzoekers voorgelegde documenten betreffen zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en verblijf in België, wat niet betwist wordt.

2.4.11. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mexico geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, alsook uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde krantenartikelen, blijkt dat de criminaliteitscijfers in Mexico hoog zijn en dat Mexico te kampen heeft met drugskartels en hiermee gepaard gaande criminaliteit. Echter, uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat jaarlijks miljoenen Mexicanen zowel naar het buitenland als binnen Mexico reizen, en dat de afgelopen jaren veel Mexicanen na een lang verblijf in het buitenland naar Mexico terugkeerden. Gelet op deze vaststellingen dient besloten te worden dat er in Mexico actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK